

A Fővárosi Ítéltábla a Danubia Szabadalmi és Jogi Iroda Kft. (.....) és a Sár és Társai Ügyvédi Iroda (..., ügyintéző: dr. Klauber Zsófia Judit ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (...) I. rendű, II.rendű felperes neve (...) II. rendű, III.rendű felperes neve (...) III. rendű és IV.rendű felperes neve (...) IV. rendű kérelmezőknek a Dr. Berendy Beatrix Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Berendy Beatrix ügyvéd) által képviselt **R.M.N.Kft.** (....) ellenérdekű fél ellen a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala védjegyoltalom használat hiánya miatti megszűnését megállapító határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Törvényszék 2016. május 18. napján kelt, 3.Pk...../2015/9. számú végzése ellen az ellenérdekű fél 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

v é g z é s t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi az ellenérdekű felet, hogy a kérelmezőknek 15 napon belül egyetemlegesen fizessen meg 40.000 (Negyvenezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A kérelmezők és további 8 személy a jogosultjai az ...28-i elsőbbségű,....lajstromszámú „**R... ZENEKAR ÉS EGYÜTTES**” szóösszetételből álló védjegynek, aminek oltalma a Nizzai Megállapodás szerinti 16., 35. és 41. osztályba sorolt valamennyi árura és szolgáltatásra kiterjed. Az ellenérdekű fél 2014. február 27. napján a védjegyoltalom használat hiánya miatti megszűnésének megállapítását kérte arra hivatkozva, hogy a jogosultak Magyarország területén a védjegyet ténylegesen nem használták a kérelem benyújtását megelőző öt évben.

A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (a továbbiakban: Hivatal)/61. ügyiratszámú határozatával a védjegy oltalmát27. napjára visszaható hatállyal a teljes árujegyzékre nézve megszüntette. Határozatában költségtérítést nem állapított meg.

A benyújtott bizonyítékok nem igazoltak tényleges védjegyhasználatot a 16., 35. osztályokban, illetve a 41. osztályban a neveléssel, oktatással és sporttevékenységgel összefüggő szolgáltatások körében, az utóbbi osztályba tartozó kulturális és szórakoztató tevékenységek tekintetében pedig nagy részük nem volt figyelembe vehető. A többi bizonyítékot a Hivatal nem találta elegendőnek annak alátámasztására, hogy a releváns időszakban, azaz a 2009. február 27. napját követő öt évben kellő intenzitással használták a jogosultak a védjegyet. Ezért a kérelemnek a teljes árujegyzék tekintetében helyt adott.

A kérelmezők a határozat megváltoztatásával kizárólag a 41. osztályba sorolt kulturális és szórakoztató szolgáltatások körében kérték a védjegy oltalmának a fenntartását.

Az elsőfokú bíróság végzésével a hivatali határozatot megváltoztatta és a védjegyoltalom használat hiánya miatti megszűnésének megállapítása iránti kérelmet a Nizzai Megállapodás szerinti 41. osztályba sorolt kulturális és szórakoztató szolgáltatások tekintetében elutasította. Kötelezte az

ellenérdekű felet, hogy 15 nap alatt fizessen meg együttesen a kérelmezőknek 50.000 forint Hivatal előtti eljárásban és 60.500 forint bírósági eljárásban felmerült eljárási költséget. Döntését a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 18. § (1) bekezdésére, (2) bekezdés a) pontjára, 30. § (1) bekezdés d) pontjára, 34. § (1) bekezdésére és 91. § (1) bekezdésére alapította.

Nem osztotta a hivatali döntést a kulturális és szórakoztatási szolgáltatások vonatkozásában. Rámutatott, hogy a jelen eset specialitását az adja, hogy a támadott védjegynek több jogosultja van, ún. közös védjegyről van szó. A bejelentők a „**R. Zenekar**” néven ismert formációban játszó zenészek voltak, akik korábban valamennyien munkaviszonyban álltak a „**R.**” zenekar fellépéseit szervező és koordináló ellenérdekű féllel. E jogviszonyok 2011-ben történt megszűnését követően a kérelmezők maguk szervezik koncertjeiket és esetenként „**R. Zenekar**” név alatt lépnek fel. A további védjegyjogosultak közül ketten felhagytak a zenéléssel, hatan továbbra is az ellenérdekű fél szervezésében fellépő „**R. Zenekar**” muzsikusai, így a védjegyet a mai napig használják. A 2009. évi használatot pedig bizonyítja az ellenérdekű fél éves beszámolója, aminek VI. pontjából kiolvashatóan „A **R. Művészegyüttes** 2009-ben itthon és külföldön összesen 196 előadást tartott.”. A védjegy rendszeres, időben és térben kiterjedt használatát emellett alátámasztja a „**r....hu**” weboldal tartalma is. Ezen használatok nem vitásan az ellenérdekű fél érdekkörébe tartozó védjegyjogosultakhoz kapcsolódnak, de ez a Vt. 18. §-a szempontjából érdektelen, mert az ellenérdekű fél szervezésében működő zenekar fellépéseit is a védjegy használataként kell értékelni a 21. § (2) bekezdése értelmében, és ennek ténye egymagában elegendő az ellenérdekű fél kérelmének az elutasításához.

Ugyanakkor az eljáró bíróság a kérelmezők által dokumentált védjegyhasználatot is a Vt. 18. §-ában előírtaknak megfelelőnek találta. Egyfelől az ellenérdekű fél 2009. éves beszámolójában írtak a kérelmezők védjegyhasználatát is alátámasztják, hiszen ebben az időben a munkaviszonyuk még fennállt, így az ellenérdekű fél által menedzselt „**R. Zenekar**” tagjai voltak. A Szent István Bazilikában, valamint a Szent Mihály templomban 2012-2013-ban történt több, mint egy tucat igazolt fellépés pedig nem tekinthető pusztán szimbolikus, jogfenntartó célzatú védjegyhasználatnak és arra is alkalmas, hogy a fogyasztók a fellépő zenekart és annak művészeti szolgáltatását a védjeggyel azonosíthassák. Mindez kiegészül a 2012-ben megrendezett 83. Ünnepi Könyvhét programját tartalmazó dokumentummal, továbbá a 2009-2010. évekből származó újsághírekkel dokumentált, illetve a T. Étteremben szerződés alapján megvalósított védjegyhasználati cselekményekkel. E bizonyítékokat együttesen értékelve az elsőfokú bíróság okszerűtlennek találta azt a hivatali megállapítást, hogy a kérelmezők részéről igazolt használat nem felel meg a Vt. 18. § (1) bekezdésében megfogalmazott kritériumoknak.

A törvényszék nem tulajdonított annak jelentőséget, hogy egyes esetekben nem a teljes szóösszetétel jelent meg, mert a Vt. 18. § (2) bekezdés a) pontja alapján tényleges belföldi használatnak minősül a védjegy olyan alakban történő használata, amely a lajstromozott alaktól csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben tér el. Nem érinti a védjegy tényleges használatának kérdését, hogy a „**R... ZENEKAR ÉS EGYÜTTES**” szóösszetételből csak a „**R. Zenekar**” kifejezést használják, mert domináns elemnek a „**R...**” szó tekinthető, mivel a másik két szó az árujegyzék szerinti kulturális és szórakoztató szolgáltatások körében leíró, hiszen az előbbi a zenei műfajra, az utóbbi arra utal, hogy az előadásban több személy együttesen vesz részt. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a 41. osztályon belül a kulturális és szórakoztatási szolgáltatások esetében a védjegyoltalom fenntartására látott okot, ezért ebben a körben a hivatali határozatot megváltoztatta. Végül kitért rá, hogy megváltozott a felek nyertességének, illetve veszteségének az aránya és ennek megfelelően a Hivatal előtti eljárásban felmerült költség viselésére vonatkozó rendelkezést akként változtatta meg, hogy a kérelmezők költségét a vesztesévé vált ellenérdekű félnek kell megfizetnie a

Ket. 153. §-a és 158. § (4) bekezdése alapján.

A végzés ellen az ellenérdekű fél terjesztett elő fellebbezést, ebben elsődlegesen annak megváltoztatását és a megváltoztatási kérelem elutasítását, másodlagosan hatályon kívül helyezését kérte.

Nyomatékosította, miszerint a társaság a „**R. Zenekar**” fellépéseit nem a védjegyjogosultak megbízásából szervezte, licencszerződés nem jött létre a felek között és a munkaszerződésekben sem történt utalás a védjegy használatára. A társaság tevékenysége, így a 2009. évi közhasznúsági jelentés sem értékelhető a védjegy használatának. Kiemelte, hogy a kérelmezőkön kívüli védjegyjogosultak saját nevükben a védjegyet nem használták, amennyiben ezt a kérelmezők vitatták volna, úgy bizonyítékaikat elő kellett volna terjeszteniük. Előadta, hogy a védjegyjogosultak tudtak arról, hogy az ellenérdekű fél gazdasági tevékenysége körében a nevet használja, de még akkor sem tiltakoztak ez ellen, amikor az előadásokon a védjegyjogosultak nem vettek részt. Hangsúlyozta, hogy a cégnevében is feltüntetett „**R... MŰVÉSZEGYÜTTES**” nevet a védjegyjogosultaktól függetlenül, egyes esetekben részvételük nélkül használja. Kiemelte, hogy kizárólag az I. rendű kérelmező szervezett koncerteket, a többiek felhagytak a zenéléssel, egymagában pedig az I. rendű kérelmező zenekart nem alkothat. A 2009. és 2010. évi újsághírek az általa szervezett vatikáni fellépésekről szólnak, ahol az egyes koncerteken sem szükségszerűen a védjegytulajdonosok léptek fel. A „**r...hu**” honlapon a ellenérdekű fél által fenntartott zenekarról és tánckarról szóló információk, reklámok találhatóak, de azon a védjegy semmilyen formában nem jelenik meg. A használat igazolására csatolt iratok közül a „I. rendű felperes neve, mint prímás”, „I. rendű felperes neve és zenekara” megnevezések nem igazolják a használatot még akkor sem, ha zárójelben a szerződésben megjegyzi, hogy „a **R. Zenekar és Művészegyüttes** védjegy jogosultja”, mivel ez a plakátokon a nyilvánosság előtt nem jelenik meg. A templomi koncerteket hirdető szórólapokról nem állapítható meg, hogy az a „**R. Zenekar**” ábrázolja. Megjegyezte, hogy a két templomi koncertsorozatnak a csekély számú közönség miatt nem volt folytatása, tehát a használat ebből a szempontból pusztán szimbolikus. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tulajdonított annak jelentőséget, hogy az I. rendű kérelmező a használatot csak a Vt. 34. § (2) bekezdés 2. mondata szerinti felszólítás után kezdte meg. Emellett a bazilikában és a templomban történt fellépések azt a látszatot is kelthették, mintha az ellenérdekű fél által szervezett koncertek lennének, a forrás így téves vagy nem is azonosítható. Megítélése szerint az I. rendű kérelmező általi használat folytán a védjegy nem garantálja a szolgáltatás eredetének azonosságát, így azt, hogy az összetévesztés veszélye nélkül megkülönböztető legyen, egyben nem jelöli meg a forrást, mivel az a nyilvánosság és a szakma számára is 1952. óta a R.... utcai művészegyüttesben az elmúlt 64 év alatt, különböző néven, de folyamatosan működő „**R. Zenekar**”-hoz kapcsolódik. A védjegy tehát a használat során elveszítette megkülönböztető képességét, egyben megtévesztővé vált, ezért a Vt. 30. § (1) bekezdés e) pontja és 35. § (1) bekezdés b) pontja szerint is kérte a védjegyvoltalom megszűnésének megállapítását. Végül sérelmezte, hogy a hivatal eljárásban felmerült teljes költség viselésére kötelezte a végzés annak ellenére, hogy túlnyomó részben nyertesnek tekinthető.

A kérelmezők fellebbezésre tett észrevételükben az elsőfokú végzés helybenhagyását indítványozták, annak helyes indokaira utalással.

A fellebbezés nem alapos.

Hatályon kívül helyezést megalapozó lényeges eljárási szabálysértést vagy mulasztást az ellenérdekű fél nem jelölt meg, ilyet a másodfokú bíróság sem észlelt, ennek folytán az elsőfokú döntést a fellebbezésben foglaltak alapján érdemben bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság a tényállást kellően feltárta, abból az anyagi és eljárási jogszabályok megfelelő, a joggyakorlatot is tükröző alkalmazásával jutott arra a megállapításra, hogy a védjegy oltalmát az árujegyzék 41. osztályában feltüntetett kulturális és szórakoztatási szolgáltatások tekintetében alaptalanul támadta az ellenérdekű fél. Döntésével és indokaival a másodfokú bíróság mindenben egyetértett.

Helyesen mutatott rá a törvényszék, hogy a jelen eljárás specialitását az adja, hogy 12 jogosultja van a védjegynek, ami azt is jelenti, hogy bármelyikük használata vagy az olyan használat, amely ellen egyikük sem tiltakozott megfelel a Vt. 18. § (1) bekezdésében elvártaknak. Irreleváns az a fellebbezési hivatkozás, hogy az ellenérdekű fél nem a jogosultak megbízásából szervezte a „**R. Zenekar**” fellépéseit vagy hogy a felek nem kötöttek licencia szerződést. Utóbbi körben a másodfokú bíróság a tényállásból ezzel ellentétes következtetésre jutott, ugyanis nem merült fel arra adat, hogy bármelyik jogosult fellépett volna az ellenérdekű féllel vagy a védjegyjogosulti körön kívül eső, közreműködő zenészekkel szemben annak okán, hogy a szervező tevékenység eredményeként fellépő művészek „**R. Együttes**” elnevezés alatt adnak koncertet. Minthogy a Vt. 23. §-a a védjegylicencia-szerződést nem köti alakszerű formához azt a körülményt, hogy a védjegy jogosultak nem tiltakoztak az ilyen használat ellen ráutaló magatartással a használati engedély megadásának kell tekinteni. Ekként helytállóan fogadta el az elsőfokú bíróság a védjegy tényleges belföldi használatának a 2009. évi fellépéseket, továbbá a „**r...hu**” honlapon található tartalmat és ide sorolható a vatikáni fellépés is, függetlenül attól, hogy azon a védjegytulajdonosok részt vettek-e. Az ellenérdekű fél előadásából az is megállapítható, hogy az általa szervezett műsorokban a védjegyjogosultak munkaviszonyának megszűnése óta is „**R.**” név alatt szerepel az együttes, ami a védjegy megszakítás nélküli, folyamatos használatát biztosítja. Mindezt a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint együtt értékelve az I. rendű kérelmező által csatolt bizonyítékokkal, így a Szent István Bazilikában, valamint a Szent Mihály templomban 2012-2013. években adott koncertekkel, a 2012-ben megrendezett 83. Ünnepi Könyvhéten való szerepléssel, a 2009-2010. évekből származó újsághírekkel, illetve a Tradíció Étteremben szerződés alapján történt fellépéssel a védjegyhasználat túlmutat a szimbolikus, pusztán a védjegyoltalom megőrzésére szolgáló jogfenntartó használaton. Annak a kérdése pedig, hogy a védjegy esetlegesen elvesztette a megkülönböztető képességét, vagy megtevesztővé vált a jelen ügyben nem vizsgálható, mert ezek önálló megtámadási jogcímek, amelyek csak új eljárásban bírálhatók el.

Eredménytelenül támadta a fellebbezés a hatósági eljárásra megállapított költségről szóló rendelkezést is. Az ellenérdekű fél a hivatali eljárásban nem támasztott költségigényt, a kérelmezők a képviseletükkel felmerült költséget 50.00 forintban határozták meg, ennek igazolására megbízási szerződést csatoltak. Tekintettel arra, hogy az eljáró ügyvéd mind a négy védjegyjogosultat képviselte és két alkalommal jelent meg a hatóság előtt, így a megállapított díj annak ellenére sem tekinthető eltúlzottnak, hogy a kérelmezők csak részben lettek nyertesek az eljárásban. Ezért a Ket. 153. § (1) bekezdése, illetve (2) bekezdés 6. pontja alapján az elsőfokú bíróság helyesen határozta meg az ügyvédi munka díj összegét, annak a Ket. 158. § (2) bekezdése szerinti mérséklését a másodfokú bíróság nem találta indokoltnak.

A kifejtettek alapján a Vt. 18. §-a, 30. § (1) bekezdés d) pontja, valamint 34. § (1) bekezdése nem akadályozza a védjegyoltalom fenntartásának az árujegyzék 41. osztályába tartozó kulturális és szórakoztatási szolgáltatások körében. Ezért a Fővárosi Ítéltábla a Vt. 79. és a Pp. 259. §-ain keresztül alkalmazott Pp. 253. § (2) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság érdemben és indokaiban egyaránt helyes végzését helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező ellenérdekű fél a Vt. 86. § (1) bekezdése és a Pp. 239. §-a alapján irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében köteles megfizetni a kérelmezők jogi képviselésének ellátásával felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3)-(5) bekezdései, illetve 4/A. § (1) bekezdése szerint meghatározott ügyvédi munkadíjat.

Budapest, 2017. január 24.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

Takácsné dr. Kükáló Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírószági ügyintéző